

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 29ης Ιουλίου 2019^{*i}

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινή πολιτική στους τομείς του ασύλου και της επικουρικής προστασίας – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Άρθρο 46, παράγραφος 3 – Πλήρης και ex nunc εξέταση – Άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής – Έκταση των εξουσιών του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου – Δεν έχει εξουσία μεταρρυθμίσεως – Άρνηση του αρμόδιου διοικητικού ή οιονεί δικαστικού οργάνου να συμμορφωθεί με απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου»

Στην υπόθεση C-556/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Récsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών του Pécs, Ουγγαρία) με απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Σεπτεμβρίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

Alekszij Torubarov

κατά

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, A. Arabadzjev, A. Prechal και Μ. Βηλαρά, προέδρους τμήματος, A. Rosas, E. Juhász, M. Pešič (εισηγητή), M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund, C. Vajda, N. Piçarra, L. S. Rossi και I. Jarukaitis, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Μ. Bobek

γραμματέας: I. Illéssy, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Ιανουαρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο Α. Torubarov, εκπροσωπούμενος από τους Τ. Fazekas και Ι. Bieber, ügyvéd,
- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους Μ. Ζ. Fehér και Γ. Κοός, καθώς και από την Μ. Μ. Tátrai,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική.

- η Σλοβακική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την B. Riczióná,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Κοντού-Durande και τον A. Tokár,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Απριλίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60 και διορθωτικό ΕΕ 2015, L 29, σ. 16), υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Alekszj Torubarov και της Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Υπηρεσίας μεταναστεύσεως και ασύλου, Ουγγαρία, στο εξής: υπηρεσία μεταναστεύσεως) σχετικά με την απόρριψη από την τελευταία της αιτήσεώς του για χορήγηση διεθνούς προστασίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2011/95/ΕΕ

- 3 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9), ορίζει τα εξής:

«Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι η θέσπιση απαιτήσεων για την αναγνώριση υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας.»

- 4 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2011/95 ορίζει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

α) “διεθνής προστασία”, το καθεστώς πρόσφυγα και το καθεστώς επικουρικής προστασίας [...]

[...]

δ) “πρόσφυγας”, ο υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, πολιτικών πεποιθήσεων ή ιδιότητας μέλους ιδιαίτερης κοινωνικής ομάδας, ευρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν είναι σε θέση ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος,

ευρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν είναι σε θέση ή, λόγω του φόβου αυτού, δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 12·

[...]

στ) “πρόσωπο που δικαιούται επικουρική προστασία”, ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο ανιθαγενής που δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, αλλά σε σχέση με τον οποίο υπάρχουν ουσιώδεις λόγοι να πιστεύεται ότι, εάν ο ενδιαφερόμενος επιστρέψει στη χώρα της καταγωγής του ή, στην περίπτωση ανιθαγενούς, στη χώρα της προηγούμενης συνήθους διαμονής του, θα αντιμετωπίσει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί σοβαρή βλάβη, όπως ορίζεται στο άρθρο 15, και στον οποίο δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 17 παράγραφοι 1 και 2, και που δεν είναι σε θέση ή, λόγω του κινδύνου αυτού, δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας·

[...]».

5 Τα κεφάλαια II έως VI της οδηγίας αυτής αφορούν, αντιστοίχως, την αξιολόγηση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση προσώπου ως πρόσφυγα, το καθεστώς πρόσφυγα, τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση προσώπου ως δικαιούχου επικουρικής προστασίας και το καθεστώς επικουρικής προστασίας.

6 Το άρθρο 13 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Χορήγηση του καθεστώτος πρόσφυγα» και περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο IV, ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη χορηγούν το καθεστώς πρόσφυγα σε υπηκόους τρίτων χωρών ή σε ανιθαγενείς που πληρούν τις οικείες προϋποθέσεις σύμφωνα με τα κεφάλαια II και III.»

7 Το άρθρο 14 της οδηγίας 2011/95, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανάκληση, τερματισμός ή άρνηση ανανέωσης του καθεστώτος πρόσφυγα» και περιλαμβάνεται στο ίδιο κεφάλαιο IV, ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Όσον αφορά αιτήσεις διεθνούς προστασίας [...], τα κράτη μέλη ανακαλούν [...] το καθεστώς πρόσφυγα ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς, το οποίο έχει χορηγηθεί από κυβερνητικό, διοικητικό, δικαστικό ή οιοδήποτε δικαστικό όργανο [...]

[...]

4. Τα κράτη μέλη δύνανται να ανακαλούν [...] το καθεστώς που χορηγήθηκε σε πρόσφυγα από κυβερνητικό, διοικητικό, δικαστικό ή οιοδήποτε δικαστικό όργανο [...]

[...]».

8 Το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Σοβαρή βλάβη» και περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο V, απαριθμεί τα είδη βλάβης που γεννούν δικαίωμα επικουρικής προστασίας.

9 Το άρθρο 18 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Χορήγηση του καθεστώτος επικουρικής προστασίας» και περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο VI, ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη χορηγούν καθεστώς επικουρικής προστασίας σε υπηκόους τρίτων χωρών ή σε ανιθαγενείς που πληρούν τις οικείες προϋποθέσεις σύμφωνα με τα κεφάλαια II και V.»

- 10 Το άρθρο 19 της οδηγίας 2011/95, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ανάκληση, τερματισμός ή άρνηση ανανέωσης του καθεστώτος επικουρικής προστασίας» και περιλαμβάνεται στο ίδιο κεφάλαιο VI, ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Όσον αφορά αιτήσεις διεθνούς προστασίας [...], τα κράτη μέλη ανακαλούν [...] το καθεστώς επικουρικής προστασίας ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς, το οποίο χορηγήθηκε από κυβερνητικό, διοικητικό, δικαστικό ή οιοное δικαστικό όργανο [...]

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να ανακαλούν [...] το καθεστώς επικουρικής προστασίας [...] το οποίο χορηγήθηκε από κυβερνητικό, διοικητικό, δικαστικό ή οιοное δικαστικό όργανο [...]

[...].».

Η οδηγία 2013/32

- 11 Οι αιτιολογικές σκέψεις 18, 50 και 60 της οδηγίας 2013/32 αναφέρουν τα εξής:

«(18) Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων διεθνή προστασία να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων το συντομότερο δυνατό, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

[...]

(50) Σύμφωνα με βασική αρχή της ενωσιακής νομοθεσίας, οι αποφάσεις επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας [...] πρέπει να επιδέχονται αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου.

[...]

(60) Η παρούσα οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και συνάδει με τις αρχές που αναγνωρίζονται στον Χάρτη. Ειδικότερα, η παρούσα οδηγία σκοπεύει να διασφαλίσει τον πλήρη σεβασμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και να προωθήσει την εφαρμογή των άρθρων 1, 4 18, 19, 21, 23, 24 και 47 του Χάρτη και πρέπει να εφαρμοστεί αναλόγως.»

- 12 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας 2013/32, σκοπός της είναι η θέσπιση κοινών διαδικασιών για τη χορήγηση και ανάκληση της διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

- 13 Το άρθρο 2, στοιχείο στ', της οδηγίας 2013/32 ορίζει την «αποφαινόμενη αρχή» ως «κάθε οιοное δικαστική ή διοικητική αρχή κράτους μέλους υπεύθυνη για την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας και αρμόδια για τη λήψη αποφάσεων πρωτοβαθμίας στις εν λόγω υποθέσεις».

- 14 Το άρθρο 46, παράγραφοι 1, 3 και 4, της οδηγίας αυτής ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων:

α) απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, περιλαμβανομένων των αποφάσεων:

ι) με τις οποίες κρίνουν αίτηση ως αβάσιμη όσον αφορά το καθεστώς του πρόσφυγα και/ή το καθεστώς επικουρικής προστασίας·

[...]

[...]

3. Προκειμένου να τηρούν τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε η πραγματική προσφυγή να εξασφαλίζει πλήρη και *ex nunc* εξέταση τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων, ιδίως, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία [2011/95], τουλάχιστον κατά τις διαδικασίες άσκησης ένδικου [βοηθήματος] ενώπιον πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

4. Τα κράτη μέλη ορίζουν εύλογες προθεσμίες και θεσπίζουν τις λοιπές απαιτούμενες διατάξεις για την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής από τον αιτούντα σύμφωνα με την παράγραφο 1. [...]»

15 Το άρθρο 51, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν με [...] τα άρθρα 32 έως 46 [...] έως τις 20 Ιουλίου 2015 το αργότερο. [...]»

16 Το άρθρο 52, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2013/32 ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που αναφέρονται στο άρθρο 51 παράγραφος 1 στις αιτήσεις διεθνούς προστασίας που κατατίθενται [...] μετά την 20ή Ιουλίου 2015 ή σε προηγούμενη ημερομηνία. Αιτήσεις που κατατίθενται πριν από την 20ή Ιουλίου 2015 [...] διέπονται από τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που θεσπίστηκαν δυνάμει της οδηγίας 2005/85/EK [του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ 2005, L 326, σ. 13)].»

Το ουγγρικό δίκαιο

Η ισχύουσα πριν από τις 15 Σεπτεμβρίου 2015 νομοθεσία που εφαρμοζόταν στις σχετικές με τη διεθνή προστασία διαδικασίες

17 Το άρθρο 339, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο j, του *polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény* (νόμου III του 1952 περί θεσπίσεως κώδικα πολιτικής δικονομίας), όπως ίσχυε πριν από τις 15 Σεπτεμβρίου 2015, προέβλεπε τα εξής:

«1. Με την επιφύλαξη αντίθετης νομοθετικής πρόβλεψης, το δικαστήριο ακυρώνει διοικητική απόφαση την οποία κρίνει παράνομη –εξαιρουμένων των παραβάσεων διαδικαστικών κανόνων που δεν επηρεάζουν την ουσία της υπόθεσης– και, εφόσον είναι αναγκαίο, διατάσσει την αρχή που εκδίδει διοικητική απόφαση να διεξαγάγει νέα διαδικασία.

2. Το δικαστήριο δύναται να μεταρρυθμίζει τις ακόλουθες διοικητικές αποφάσεις:

[...]

j) απόφαση που εκδόθηκε σχετικά με την αναγνώριση του καθεστώτος πρόσφυγα.»

18 Ανάλογη διάταξη με το προπαρατεθέν άρθρο 339, παράγραφος 2, στοιχείο j, περιλαμβανόταν στο άρθρο 68, παράγραφος 5, του *menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény* (νόμου LXXX του 2007 περί του δικαιώματος ασύλου, στο εξής: νόμος περί δικαιώματος ασύλου).

Η ισχύουσα μετά τις 15 Σεπτεμβρίου 2015 νομοθεσία που εφαρμόζεται στις σχετικές με τη διεθνή προστασία διαδικασίες

19 Στις 15 Σεπτεμβρίου 2015 τέθηκε σε ισχύ ο egyes törvényeknek a tömeges bevándorlás kezelésével összefüggő módosításáról szóló 2015. évi CXL. törvény (νόμος CXL του 2015 περί τροποποιήσεως ορισμένων νόμων στο πλαίσιο διαχειρίσεως της μαζικής μεταναστεύσεως, στο εξής: νόμος για τη διαχείριση της μαζικής μεταναστεύσεως). Το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο α, του νόμου αυτού κατήργησε το άρθρο 339, παράγραφος 2, στοιχείο j, του νόμου III του 1952 περί θεσπίσεως κώδικα πολιτικής δικονομίας. Το άρθρο 14 του νόμου για τη διαχείριση της μαζικής μεταναστεύσεως τροποποίησε το άρθρο 68, παράγραφος 5, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου.

20 Κατόπιν της τελευταίας αυτής τροποποίησης, το άρθρο 68, παράγραφοι 3, 5 και 6, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου, το οποίο είναι εφαρμοστέο και στις υποθέσεις που εκκρεμούσαν κατά τον χρόνο ενάρξεως ισχύος του, ορίζει τα εξής:

«3. [...] Το δικαστήριο εξετάζει πλήρως τόσο τα πραγματικά περιστατικά όσο και τα νομικά ζητήματα κατά την ημερομηνία εκδόσεως της δικαστικής αποφάσεως.

[...]

5. Το δικαστήριο δεν δύναται να μεταρρυθμίσει την απόφαση της αρμόδιας για θέματα ασύλου αρχής· ακυρώνει μια διοικητική απόφαση την οποία κρίνει παράνομη –εξαιρουμένων των παραβάσεων διαδικαστικών κανόνων που δεν επηρεάζουν την ουσία της υπόθεσης– και, εφόσον είναι αναγκαίο, διατάσσει την αρμόδια για θέματα ασύλου αρχή να κινήσει νέα διαδικασία.

6. Η απόφαση του δικαστηρίου που περατώνει τη δίκη δεν υπόκειται σε κανένα ένδικο μέσο.»

21 Το άρθρο 109, παράγραφος 4, του közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (νόμου CXL του 2004, για τους γενικούς κανόνες που διέπουν τις διοικητικές διαδικασίες και υπηρεσίες, στο εξής: νόμος για τις διοικητικές διαδικασίες) προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η διοικητική αρχή δεσμεύεται από το διατακτικό και το σκεπτικό της αποφάσεως που εκδίδεται από το αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο και οφείλει να συμμορφώνεται προς αυτά στο πλαίσιο της νέας διαδικασίας και κατά την έκδοση νέας αποφάσεως.»

22 Το άρθρο 121, παράγραφος 1, στοιχείο f, του νόμου αυτού ορίζει τα εξής:

«Στις διαδικασίες που διέπονται από το παρόν κεφάλαιο, η απόφαση ακυρώνεται:

[...]

(f) εάν το περιεχόμενό της αντιβαίνει [στην παράγραφο 4] του άρθρου 109.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

23 Ο Α. Torubarov, Ρώσος υπήκοος, ήταν επιχειρηματίας και μετείχε, ως μέλος, στις δραστηριότητες ενός ρωσικού πολιτικού κόμματος της αντιπολιτεύσεως και μιας μη κυβερνητικής οργάνωσης εκπροσωπούσας τα συμφέροντα των επιχειρηματιών. Από το 2008 πλείονες ποινικές διαδικασίες κινήθηκαν εις βάρος του στη Ρωσία. Κατόπιν αυτού, ο Α. Torubarov εγκατέλειψε τη ρωσική επικράτεια και εγκαταστάθηκε κατ' αρχάς στην Αυστρία και εν συνεχεία στην Τσεχική Δημοκρατία, από όπου εκδόθηκε στη Ρωσία στις 2 Μαΐου 2013.

- 24 Μετά την επιστροφή του στη Ρωσία απαγγέλθηκαν εκ νέου κατηγορίες εις βάρος του, αφέθηκε όμως ελεύθερος προκειμένου να οργανώσει την υπεράσπισή του. Στις 9 Δεκεμβρίου 2013 διέβη παράνομα τα ουγγρικά σύνορα και υπεβλήθη αμέσως σε έλεγχο από τις αστυνομικές αρχές του εν λόγω κράτους μέλους. Δεδομένου ότι δεν ήταν σε θέση να αποδείξει ότι διέμενε νομίμως στην Ουγγαρία, η αστυνομία τον συνέλαβε. Ο Α. Torubarov υπέβαλε αυθημερόν αίτηση διεθνούς προστασίας.
- 25 Με απόφαση της 15ης Αυγούστου 2014, η υπηρεσία μεταναστεύσεως απέρριψε την ανωτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας. Προς στήριξη της αποφάσεώς της, έκρινε ότι τόσο οι δηλώσεις του Α. Torubarov όσο και οι συλλεγείσες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα καταγωγής του επιβεβαίωναν ότι δεν ήταν πιθανό να υποστεί διώξεις, για πολιτικούς ή άλλους λόγους, ή να υποστεί σοβαρή βλάβη, κατά την έννοια του άρθρου 15 της οδηγίας 2011/95.
- 26 Ο Α. Torubarov άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου διοικητικών και εργατικών διαφορών του Pécs, Ουγγαρία). Το τελευταίο, με απόφαση της 6ης Μαΐου 2015, ακύρωσε την προμνησθείσα απόφαση και διέταξε την υπηρεσία μεταναστεύσεως να κινησει νέα διαδικασία και να εκδώσει νέα απόφαση. Η ακύρωση αυτή βασίσθηκε στο σκεπτικό ότι η προμνησθείσα απόφαση ήταν αντιφατική, η δε υπηρεσία μεταναστεύσεως είχε, εν γένει, παραλείψει να εξετάσει τα πραγματικά περιστατικά που είχαν υποβληθεί στην εκτίμησή της ή, όσον αφορά εκείνα που είχε λάβει υπόψη, τα είχε εκτιμήσει κατά τρόπο μεροληπτικό, οπότε η απόφασή της στερούνταν ερείσματος και ήταν ανεπίδεκτη δικαστικού ελέγχου επί της ουσίας. Με την απόφασή του, το αιτούν δικαστήριο παρέσχε επίσης στην υπηρεσία μεταναστεύσεως λεπτομερείς οδηγίες ως προς τα στοιχεία που όφειλε να εξετάσει στο πλαίσιο της νέας διαδικασίας που έπρεπε να κινηθεί.
- 27 Μετά το πέρας της δεύτερης αυτής διοικητικής διαδικασίας, η υπηρεσία μεταναστεύσεως απέρριψε εκ νέου, με απόφαση της 22ας Ιουνίου 2016, την αίτηση διεθνούς προστασίας του Α. Torubarov, καθότι έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι διασφαλιζόταν στη χώρα καταγωγής του το δικαίωμα σε δίκη ενώπιον ανεξάρτητου δικαστηρίου και ότι δεν θα εκτίθετο εκεί σε κανέναν κίνδυνο διώξεως. Προς στήριξη της νέας αυτής αποφάσεως και σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε παράσχει το αιτούν δικαστήριο, η εν λόγω υπηρεσία, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα έγγραφα που της είχε προσκομίσει ο Α. Torubarov, συγκέντρωσε, μεταξύ άλλων, πληροφορίες σε σχέση με τη διαφθορά στη Ρωσία και με τις συνθήκες κρατήσεως στις ρωσικές φυλακές, καθώς και με τη λειτουργία της δικαιοσύνης στη Ρωσία.
- 28 Με τη δεύτερη αυτή απόφαση, η υπηρεσία μεταναστεύσεως στηρίχθηκε επίσης σε γνωμοδότηση της Alkotmányvédelmi Hivatal (Υπηρεσίας για την προστασία του Συντάγματος, Ουγγαρία). Η εν λόγω υπηρεσία έκρινε ότι η παρουσία του Α. Torubarov στο ουγγρικό έδαφος υπονόμει συμφέροντα εθνικής ασφάλειας, στον βαθμό που αυτός είχε κριθεί ένοχος για ενέργειες αντίθετες προς τους σκοπούς και τις αρχές των Ηνωμένων Εθνών, κατά την έννοια του άρθρου 1, τμήμα ΣΤ', στοιχείο γ', της Συμβάσεως περί του καθεστώτος των προσφύγων, η οποία υπεγράφη στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], ετέθη σε ισχύ στις 22 Απριλίου 1954 και συμπληρώθηκε και τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο περί του καθεστώτος των προσφύγων που συνήφθη στη Νέα Υόρκη στις 31 Ιανουαρίου 1967, το οποίο ετέθη σε ισχύ στις 4 Οκτωβρίου 1967.
- 29 Ο Α. Torubarov άσκησε προσφυγή κατά της από 22 Ιουνίου 2016 αποφάσεως της υπηρεσίας μεταναστεύσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Το τελευταίο ακύρωσε την εν λόγω απόφαση με απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2017 και διέταξε την υπηρεσία μεταναστεύσεως να κινησει νέα διαδικασία και να εκδώσει νέα απόφαση. Ειδικότερα, έκρινε ότι η απόφαση της 22ας Ιουνίου 2016 ήταν παράνομη λόγω προδήλως εσφαλμένης εκτιμήσεως, αφενός, των σχετικών με τη συγκεκριμένη χώρα πληροφοριών και, αφετέρου, της γνωμοδοτήσεως της Υπηρεσίας για την προστασία του Συντάγματος.

- 30 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διαπίστωσε ότι από τα περιγραφόμενα στην εν λόγω απόφαση πραγματικά περιστατικά προέκυπτε σαφώς ότι, αντιθέτως προς την εκτίμηση της υπηρεσίας μεταναστεύσεως, ο Α. Torubarov είχε λόγους να φοβάται ότι θα διωχθεί στη Ρωσία για τις πολιτικές του πεποιθήσεις και ότι θα υποστεί εκεί σοβαρή βλάβη. Επιπλέον, επισήμανε ότι το περιεχόμενο και το πόρισμα της γνωμοδοτήσεως της Υπηρεσίας για την προστασία του Συντάγματος, η οποία περιείχε διαβαθμισμένες εθνικές πληροφορίες, ήταν αντιφατικά και ότι η υπηρεσία μεταναστεύσεως δεν είχε αξιολογήσει το περιεχόμενο της γνωμοδοτήσεως αυτής, από το οποίο μπορούσε να συναχθεί σαφώς ότι τα πραγματικά περιστατικά στα οποία αυτή στηριζόταν δεν συνιστούσαν επιβαρυντικά στοιχεία κατά του Α. Torubarov αλλά, αντιθέτως, αποδεικτικά στοιχεία που καταδείκνυαν ότι η αίτηση διεθνούς προστασίας που υπέβαλε ήταν βάσιμη.
- 31 Με απόφαση της 15ης Μαΐου 2017 (στο εξής: επίμαχη απόφαση), η υπηρεσία μεταναστεύσεως απέρριψε, για τρίτη φορά, την αίτηση διεθνούς προστασίας του Α. Torubarov όσον αφορά τη χορήγηση τόσο του καθεστώτος του πρόσφυγα όσο και του καθεστώτος επικουρικής προστασίας, με την αιτιολογία, ειδικότερα, ότι δεν μπορούσε να αποδειχθεί καμία δίωξη εις βάρος του για πολιτικούς λόγους. Εντούτοις, η εν λόγω υπηρεσία δεν αναφέρθηκε πλέον στη γνωμοδότηση της Υπηρεσίας για την προστασία του Συντάγματος προς στήριξη της αποφάσεώς της.
- 32 Το αιτούν δικαστήριο έχει πλέον επιληφθεί τρίτης προσφυγής, αυτή τη φορά κατά της επίμαχης αποφάσεως, με την οποία ο Α. Torubarov του ζητεί να μεταρρυθμίσει την εν λόγω απόφαση ούτως ώστε να του χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα ή, επικουρικώς, το καθεστώς του δικαιούχου επικουρικής προστασίας.
- 33 Επ' αυτού, το αιτούν δικαστήριο αναφέρει, ωστόσο, ότι από την έναρξη ισχύος, στις 15 Σεπτεμβρίου 2015, του νόμου περί διαχειρίσεως της μαζικής μεταναστεύσεως καταργήθηκε η εξουσία των διοικητικών δικαστηρίων να μεταρρυθμίζουν τις σχετικές με τη χορήγηση διεθνούς προστασίας διοικητικές αποφάσεις.
- 34 Πλην όμως, κατά το αιτούν δικαστήριο, η νομοθεσία αυτή καταλήγει στο να στερεί από τους αιτούντες διεθνή προστασία τη δυνατότητα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής. Συγκεκριμένα, η μόνη συνέπεια που προβλέπει το εθνικό δίκαιο σε περίπτωση μη τηρήσεως από τη Διοίκηση της υποχρεώσεώς της να συμμορφώνεται με το διατακτικό και με το σκεπτικό μιας πρώτης δικαστικής αποφάσεως, με την οποία ακυρώνεται μια πρώτη διοικητική απόφαση περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας, συνίσταται στην ακύρωση της νέας διοικητικής αποφάσεως. Επομένως, σε τέτοια περίπτωση, το επιληφθέν δικαστήριο δεν έχει άλλη λύση από το να διατάξει τη Διοίκηση να κινησει νέα διαδικασία και να εκδώσει νέα απόφαση. Τουτέστιν, δεν δύναται να υποχρεώσει τη Διοίκηση να χορηγήσει διεθνή προστασία στον οικείο αιτούντα ούτε να της επιβάλει κυρώσεις επειδή δεν συμμορφώθηκε με την πρώτη δικαστική απόφαση, πράγμα που ενέχει τον κίνδυνο να παρατείνεται η διαδικασία επ' αόριστον, κατά προσβολή των δικαιωμάτων του αιτούντος.
- 35 Τέτοια ακριβώς περίπτωση συντρέχει στην υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο της οποίας έχουν ακυρωθεί ήδη δύο φορές αποφάσεις της υπηρεσίας μεταναστεύσεως και έχει μάλιστα εκδοθεί και τρίτη απόφαση από την υπηρεσία αυτή, ήτοι η επίμαχη απόφαση, η οποία δεν συνάδει προς την από 25 Φεβρουαρίου 2017 απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου, με την οποία το τελευταίο έκρινε ότι πρέπει να χορηγηθεί διεθνής προστασία στον Α. Torubarov, εκτός και αν αποδειχθεί ότι απειλείται η δημόσια ασφάλεια. Επομένως, από την υποβολή της αιτήσεώς του διεθνούς προστασίας τον Δεκέμβριο του 2013, ο Α. Torubarov τελούσε, δεδομένου ότι το ζήτημα της αιτήσεως αυτής δεν είχε κριθεί οριστικά, σε κατάσταση ανασφάλειας δικαίου, χωρίς να του έχει αναγνωρισθεί οιοδήποτε καθεστώς στο ουγγρικό έδαφος.
- 36 Σε μια τέτοια περίπτωση, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το ουγγρικό δίκαιο δεν διασφαλίζει το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 46 παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 και στο άρθρο 47 του Χάρτη. Κατά συνέπεια, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν οι

εν λόγω διατάξεις του δικαίου της Ένωσης του επιτρέπουν να μεταρρυθμίσει μια απόφαση όπως η επίμαχη απόφαση, αφήνοντας ανεφάρμοστη την εθνική νομοθεσία που δεν του αναγνωρίζει την εν λόγω αρμοδιότητα.

- 37 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (πρωτοβάθμιο δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών του Pécs) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας [2013/32], σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του [Χάρτη], την έννοια ότι τα ουγγρικά δικαστήρια έχουν την εξουσία να μεταρρυθμίζουν διοικητικές αποφάσεις της αρμόδιας για θέματα ασύλου αρχής που απορρίπτουν αίτηση χορηγήσεως καθεστώτος διεθνούς προστασίας, και να χορηγούν αυτά τα ίδια τη ζητηθείσα προστασία;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 38 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, παρέχει σε πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο επιλαμβάνεται προσφυγής ασκηθείσας κατά διοικητικής αποφάσεως απορρίπτουσας αίτηση διεθνούς προστασίας, την εξουσία να μεταρρυθμίσει την εν λόγω διοικητική απόφαση και να υποκαταστήσει την απόφαση του διοικητικού οργάνου με τη δική του απόφαση.
- 39 Προκαταρκτικώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 52, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της οδηγίας 2013/32, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που αναφέρονται στο άρθρο 51, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας στις αιτήσεις διεθνούς προστασίας που κατατίθενται «μετά την 20ή Ιουλίου 2015 ή σε προηγούμενη ημερομηνία».
- 40 Από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι, προσθέτοντας τη φράση «ή σε προηγούμενη ημερομηνία» στο προμνησθέν άρθρο 52, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ο νομοθέτης της Ένωσης επιδίωξε να δώσει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ξεκινήσουν αμέσως να εφαρμόζουν τις εθνικές διατάξεις εφαρμογής της οδηγίας αυτής στις αιτήσεις διεθνούς προστασίας που κατατέθηκαν πριν από την 20ή Ιουλίου 2015 (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 71 και 72, καθώς και της 19ης Μαρτίου 2019, *Ibrahim κ.λπ.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψεις 63 και 64).
- 41 Εντούτοις, δεδομένου ότι το άρθρο 52, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2013/32 παρέχει διάφορες δυνατότητες διαχρονικής εφαρμογής, είναι σημαντικό, προκειμένου να διασφαλισθεί κατά την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης η τήρηση των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της ισότητας ενώπιον του νόμου και προκειμένου να προστατεύονται κατ' αυτόν τον τρόπο οι αιτούντες διεθνή προστασία από τυχόν αυθαιρεσία, κάθε κράτος μέλος που δεσμεύεται από αυτή την οδηγία να εξετάζει κατά τρόπο προβλέψιμο και ομοιόμορφο τις αιτήσεις διεθνούς προστασίας που υποβάλλονται εντός της ίδιας περιόδου στην επικράτειά του (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 73, καθώς και της 19ης Μαρτίου 2019, *Ibrahim κ.λπ.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 66).
- 42 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η αίτηση διεθνούς προστασίας του Α. Torubarov υποβλήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 2013, τουτέστιν μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 2013/32, στις 19 Ιουλίου 2013, αλλά πριν από την καταληκτική ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε η οδηγία αυτή να έχει μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, ήτοι την 20ή Ιουλίου 2015.

- 43 Επιπλέον, απαντώντας σε αίτημα παροχής πληροφοριών που του απηύθυνε το Δικαστήριο, το αιτούν δικαστήριο ανέφερε ότι, δυνάμει του εθνικού δικαίου, υποχρεούται να συμμορφώνεται προς την εθνική νομοθεσία περί μεταφοράς της οδηγίας 2013/32, η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 15 Σεπτεμβρίου 2015 και απαγορεύει σε δικαστήριο να μεταρρυθμίζει διοικητική απόφαση επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας, ακόμη και στο πλαίσιο δικαστικών διαδικασιών οι οποίες, μολονότι αφορούν αίτηση διεθνούς προστασίας υποβληθείσα πριν από τις 20 Ιουλίου 2015, κινήθηκαν, όπως η προσφυγή της κύριας δίκης, μετά την ημερομηνία αυτή. Η ως άνω πληροφορία επιβεβαιώθηκε από την Ουγγρική Κυβέρνηση με τις γραπτές παρατηρήσεις της.
- 44 Συναφώς, από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 40 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει, αφενός, ότι ένα κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει ελεύθερα ότι η νομοθεσία περί μεταφοράς της οδηγίας 2013/32 θα είναι ευθύς αμέσως εφαρμόστια σε τέτοιες διαδικασίες.
- 45 Αφετέρου, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι διάταξη του εθνικού δικαίου η οποία προβλέπει ότι ένα δικαστήριο οφείλει να στηρίζει την απόφασή του επί της νομικής και πραγματικής καταστάσεως που υφίσταται κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεώς του εξασφαλίζει ότι οι αιτήσεις διεθνούς προστασίας, που υποβλήθηκαν κατά την ίδια περίοδο εντός της εθνικής επικράτειας και επί των οποίων δεν έχει ακόμη εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση, εξετάζονται κατά τρόπο προβλέψιμο και ομοιόμορφο (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψεις 67 και 68).
- 46 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 52, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2013/32 δεν εμποδίζει εθνικό δικαστήριο, όπως το αιτούν δικαστήριο, να εφαρμόσει την εθνική νομοθεσία περί μεταφοράς της οδηγίας 2013/32 σε μια ενώπιόν του εκκρεμούσα διαδικασία, μολονότι αυτή αφορά αίτηση διεθνούς προστασίας υποβληθείσα πριν από τις 20 Ιουλίου 2015.
- 47 Κατόπιν των ως άνω προκαταρκτικών διευκρινίσεων, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 1 της οδηγίας 2013/32, σκοπός της είναι η θέσπιση κοινών διαδικασιών για τη χορήγηση και ανάκληση της διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.
- 48 Η τελευταία οδηγία θεσπίζει με τη σειρά της, σύμφωνα με το άρθρο 1, απαιτήσεις, καταρχάς, για την αναγνώριση υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, εν συνεχεία, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και, τέλος, για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας.
- 49 Όπως έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, από τα άρθρα 13 και 18 της οδηγίας 2011/95, σε συνδυασμό με τους περιεχόμενους στο άρθρο 2, στοιχεία δ' και στ', ορισμούς του «πρόσφυγα» και του «προσώπου που δικαιούται επικουρική προστασία», προκύπτει ότι η διεθνής προστασία που αποτελεί αντικείμενο της οδηγίας αυτής πρέπει, καταρχήν, να παρέχεται σε κάθε υπήκοο τρίτης χώρας και ανιθαγενή ο οποίος έχει βάσιμους λόγους να φοβάται ότι θα διωχθεί λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, πολιτικών πεποιθήσεων ή της ιδιότητας του μέλους ιδιαίτερης κοινωνικής ομάδας, ή διατρέχει πραγματικό κίνδυνο σοβαρής βλάβης, κατά την έννοια του άρθρου 15 της εν λόγω οδηγίας (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, σκέψη 47, και της 23ης Μαΐου 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, σκέψη 36).
- 50 Ως εκ τούτου, οσάκις ένα πρόσωπο πληροί τις ελάχιστες απαιτήσεις που θέτει το δίκαιο της Ένωσης ώστε να του χορηγηθεί ένα από τα ανωτέρω καθεστώτα, καθότι πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπονται αντιστοίχως στα κεφάλαια II και III ή στα κεφάλαια II και V της οδηγίας 2011/95, τα κράτη μέλη οφείλουν, υπό την επιφύλαξη των λόγων αποκλεισμού που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία, να χορηγήσουν τη ζητηθείσα διεθνή προστασία, δεδομένου ότι δεν διαθέτουν συναφώς καμία διακριτική ευχέρεια [πρβλ. αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, σκέψη 63, της 12ης Απριλίου 2018, A και S, C-550/16, EU:C:2018:248, σκέψη 52, και της 14ης Μαΐου 2019, M κ.λπ. (Ανάκληση του καθεστώτος του πρόσφυγα), C-391/16, C-77/17 και C-78/17, EU:C:2019:403, σκέψη 89].

- 51 Το άρθρο 46 παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32 αναγνωρίζει στους αιτούντες διεθνή προστασία δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των αποφάσεων που αφορούν την αίτησή τους. Το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής καθορίζει το περιεχόμενο του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής, διευκρινίζοντας ότι τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από την οδηγία αυτήν μεριμνούν ώστε το δικαστήριο ενώπιον του οποίου προσβάλλεται η απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας να πραγματοποιεί «πλήρη και ex nunc εξέταση τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων, ιδίως, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία [2011/95]» (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 105 και 106).
- 52 Η έκφραση «ex nunc» αναδεικνύει την υποχρέωση του δικαστή να λαμβάνει υπόψη κατά την εκτίμηση που πραγματοποιεί τυχόν νέα στοιχεία τα οποία έχουν προκύψει μετά την έκδοση της αποφάσεως που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής. Ως προς το επίθετο «πλήρης», η χρήση του επιβεβαιώνει ότι ο δικαστής οφείλει να εξετάζει τόσο τα στοιχεία που έλαβε ή θα μπορούσε να λάβει υπόψη η αποφαινόμενη αρχή όσο και εκείνα που ανέκυψαν μετά την έκδοση της αποφάσεως της εν λόγω αρχής (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 111 και 113).
- 53 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται, βάσει του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, να διαμορφώνουν το εθνικό τους δίκαιο κατά τρόπον ώστε η εξέταση των σχετικών προσφυγών να περιλαμβάνει δικαστικό έλεγχο του συνόλου των πραγματικών και νομικών ζητημάτων που επιτρέπουν στον δικαστή να προβεί σε επικαιροποιημένη εκτίμηση της συγκεκριμένης υποθέσεως, με αποτέλεσμα να μπορεί η αίτηση διεθνούς προστασίας να τύχει πλήρους εξετάσεως, χωρίς να χρειάζεται να αναπεμφθεί ο φάκελος στην προμνησθείσα αρχή. Η ως άνω ερμηνεία εξυπηρετεί τον επιδιωκόμενο από την οδηγία 2013/32 σκοπό της εξασφάλισης της κατά το δυνατόν ταχείας εξετάσεως τέτοιων αιτήσεων, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξετάσεως (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 109 έως 112).
- 54 Εντούτοις, το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής αφορά μόνον την εξέταση της προσφυγής και συνεπώς δεν αφορά το ζήτημα της συνέχειας που δίνεται σε περίπτωση ακυρώσεως της αποφάσεως που αποτελεί το αντικείμενο της εν λόγω προσφυγής. Επομένως, εκδίδοντας την οδηγία 2013/32 ο νομοθέτης της Ένωσης δεν σκόπευε να θεσπίσει έναν οιονδήποτε κοινό κανόνα βάσει του οποίου το οιονεί δικαστικό ή διοικητικό όργανο του άρθρου 2, στοιχείο στ', της οδηγίας αυτής θα έπαινε να είναι αρμόδιο μετά την ακύρωση της αρχικής του αποφάσεως επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας, και συνεπώς τα κράτη μέλη διατηρούν τη δυνατότητα να προβλέπουν ότι, κατόπιν της ακυρώσεως αυτής, ο φάκελος της υποθέσεως πρέπει αναπεμφθεί στο εν λόγω όργανο, προκειμένου αυτό να λάβει νέα απόφαση (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 145 και 146).
- 55 Καίτοι η οδηγία 2013/32 αναγνωρίζει, συνεπώς, στα κράτη μέλη ορισμένο περιθώριο ευελιξίας, μεταξύ άλλων, για τον καθορισμό των κανόνων σχετικά με την εξέταση αιτήσεως διεθνούς προστασίας όταν η αρχική απόφαση ενός τέτοιου οργάνου έχει ακυρωθεί από δικαστήριο, εντούτοις, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι, παρά το περιθώριο αυτό ευελιξίας, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατά την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας, να τηρούν το άρθρο 47 του Χάρτη το οποίο κατοχυρώνει, υπέρ κάθε προσώπου του οποίου προσεβλήθησαν τα δικαιώματα και παραβιάστηκαν οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Τα χαρακτηριστικά της προσφυγής του άρθρου 46 της οδηγίας 2013/32 πρέπει, επομένως, να καθορίζονται τηρουμένου του άρθρου 47 του Χάρτη, το οποίο αποτελεί επιβεβαίωση της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, σκέψη 31, και της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 114).

- 56 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι το ίδιο το άρθρο 47 του Χάρτη αρκεί αφεαυτού και δεν χρήζει διευκρινίσεων από διατάξεις του δικαίου της Ένωσης ή του εθνικού δικαίου προκειμένου να απονεμίσει στους ιδιώτες δικαίωμα δυνάμενο να προβληθεί αυτό καθεαυτό (απόφαση της 17ης Απριλίου 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, σκέψη 78). Λαμβανομένων, ιδίως, υπόψη των όσων υπομνήσθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, δεν είναι, επομένως, δυνατόν να μην ισχύει το ίδιο και ως προς το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη.
- 57 Τρίτον, το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής θα ήταν πλασματικό εάν η έννομη τάξη κράτους μέλους επέτρεπε να παραμείνει, εις βάρος ενός των διαδίκων, ανεκτέλεστη μια αμετάκλητη και δεσμευτική δικαστική απόφαση (πρβλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Toma και Biroul Executorului Judecătoreasc Horațiu-Vasile Cruduleci, C-205/15, EU:C:2016:499, σκέψη 43).
- 58 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 θα καθίστατο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας εάν γινόταν δεκτό ότι, μετά την έκδοση αποφάσεως με την οποία το πρωτοβάθμιο δικαστήριο προέβη, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, σε πλήρη και ex nunc εκτίμηση των αναγκών διεθνούς προστασίας του αιτούντος βάσει της οδηγίας 2011/95, το οιοное δικαστικό ή διοικητικό όργανο του άρθρου 2, στοιχείο στ', της οδηγίας 2013/32 δύναται να λάβει απόφαση αντίθετη προς την εκτίμηση αυτή.
- 59 Κατά συνέπεια, έστω και αν σκοπός της οδηγίας 2013/32 δεν είναι να καταστούν επακριβώς και πλήρως ομοιόμορφοι οι διαδικαστικοί κανόνες που πρέπει να εφαρμόζονται στα κράτη μέλη οσάκις εκδίδεται νέα απόφαση επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας μετά την ακύρωση της αρχικής διοικητικής αποφάσεως που απέρριψε την αίτηση αυτή, από τον επιδιωκόμενο από την οδηγία αυτή σκοπό της διασφάλισης της ταχύτερης δυνατής εξετάσεως τέτοιων αιτήσεων, από την υποχρέωση να διασφαλίζεται η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 46, παράγραφος 3, καθώς και από την απορρέουσα από το άρθρο 47 του Χάρτη ανάγκη να διασφαλίζεται η αποτελεσματικότητα της προσφυγής, προκύπτει ότι κάθε κράτος μέλος που δεσμεύεται από την ανωτέρω οδηγία οφείλει να διαμορφώνει την εθνική του νομοθεσία κατά τέτοιον τρόπο ώστε, κατόπιν ακυρώσεως της αρχικής αυτής αποφάσεως και σε περίπτωση αναπομπής του φακέλου στο εν λόγω οιοное δικαστικό ή διοικητικό όργανο, να εκδίδεται νέα απόφαση εντός σύντομου χρόνου και η απόφαση αυτή να είναι σύμφωνη με την εκτίμηση που περιλαμβάνεται στην ακυρωτική δικαστική απόφαση (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 148).
- 60 Υπό το πρίσμα των ως άνω σκέψεων πρέπει να εξετασθεί το υποβληθέν προδικαστικό ερωτήματα.
- 61 Συναφώς, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι το γράμμα του άρθρου 109, παράγραφος 4, του νόμου για τις διοικητικές διαδικασίες φαίνεται να ανταποκρίνεται, υπό την επιφύλαξη επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο, στην υποχρέωση αποτελέσματος που υπέχουν τα κράτη μέλη από το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, η οποία υπομνήσθηκε στη σκέψη 59 της παρούσας αποφάσεως και έγκειται στη διασφάλιση ότι, κατόπιν της ακυρώσεως αποφάσεως επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας και σε περίπτωση αναπομπής του φακέλου στο διοικητικό όργανο που την είχε εκδώσει, η νέα απόφαση του εν λόγω οργάνου θα είναι σύμφωνη με την εκτίμηση που περιέχεται στην ακυρωτική δικαστική απόφαση.
- 62 Ωστόσο, η Ουγγρική Κυβέρνηση υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, προς διαφύλαξη της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ, αφενός, της Διοικήσεως, η οποία πρέπει να διαδραματίζει κεντρικό ρόλο στις διαδικασίες επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας, και, αφετέρου, του δικαστηρίου που επιλαμβάνεται προσφυγής του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, το τελευταίο μπορεί να δώσει οδηγίες ως προς τα πραγματικά περιστατικά που πρέπει να εξετασθούν και τα νέα αποδεικτικά στοιχεία που πρέπει να συγκεντρωθούν, να ερμηνεύσει τη νομοθεσία και να υποδείξει τα κρίσιμα στοιχεία που η διοικητική αρχή πρέπει να λάβει υπόψη, αλλά δεν μπορεί να δεσμεύσει την εν

λόγω αρχή ως προς τη συγκεκριμένη εκτίμηση της εκάστοτε υποθέσεως, η οποία μπορεί να στηρίζεται σε άλλα νομικά και πραγματικά στοιχεία από αυτά που έλαβε υπόψη το εν λόγω δικαστήριο, όπως νέα στοιχεία που ανέκυψαν μετά την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως.

- 63 Πλην όμως, το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου, αντιτίθεται στην ως άνω ερμηνεία.
- 64 Το Δικαστήριο έχει, βεβαίως, αναγνωρίσει ότι η εξέταση της αιτήσεως διεθνούς προστασίας από το αρμόδιο εθνικό διοικητικό ή οιοное δικαστικό όργανο, το οποίο διαθέτει ειδικά μέσα και εξειδικευμένο προσωπικό, αποτελεί ουσιώδες στάδιο των κοινών διαδικασιών τις οποίες θεσπίζει η οδηγία 2013/32 (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 116, και της 4ης Οκτωβρίου 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, σκέψη 96).
- 65 Ωστόσο, προβλέποντας ότι το δικαστήριο που είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας υποχρεούται να εξετάσει, κατά περίπτωση, τις «ανάγκες διεθνούς προστασίας» του αιτούντος, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε, με τη θέσπιση του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, να παράσχει στο εν λόγω δικαστήριο, οσάκις αυτό φρονεί ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία σχετικά πραγματικά και νομικά στοιχεία, την εξουσία να αποφαινεται κατά τρόπο δεσμευτικό, κατόπιν πλήρους και *ex nunc* εξετάσεως, τουτέστιν εξαντλητικής και επικαιροποιημένης, των στοιχείων αυτών, επί του ζητήματος αν ο συγκεκριμένος αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει η οδηγία 2011/95 ώστε να του χορηγηθεί διεθνής προστασία.
- 66 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, όπως κατ' ουσίαν επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 102 έως 105, 107 και 108 των προτάσεών του, οσάκις δικαστήριο αποφαινεται, κατόπιν εξαντλητικής εξετάσεως, επί της προσφυγής ενός αιτούντος διεθνή προστασία και προβαίνει, με την ευκαιρία αυτή, σε επικαιροποιημένη εξέταση των «αναγκών διεθνούς προστασίας» του τελευταίου υπό το πρίσμα όλων των κρίσιμων πραγματικών και νομικών στοιχείων, κατόπιν της οποίας σχηματίζει την πεποίθηση ότι, κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων που προβλέπει η οδηγία 2011/95, πρέπει να αναγνωρισθεί στον εν λόγω αιτούντα το καθεστώς του πρόσφυγα ή του δικαιούχου επικουρικής προστασίας, για τους λόγους που αυτός προβάλλει προς στήριξη της αιτήσεώς του, και οσάκις το δικαστήριο αυτό ακυρώνει την απόφαση του διοικητικού ή οιοное δικαστικού οργάνου με την οποία είχε απορριφθεί η σχετική αίτηση και αναπέμπει τον φάκελο στο όργανο αυτό, το τελευταίο, υπό την επιφύλαξη της ανακύψεως πραγματικών ή νομικών στοιχείων που χρήζουν αντικειμενικώς νέας επικαιροποιημένης εκτιμήσεως, δεσμεύεται από την εν λόγω δικαστική απόφαση και από το σκεπτικό στο οποίο αυτή στηρίζεται. Επομένως, στο πλαίσιο τέτοιας αναπομπής, το εν λόγω όργανο δεν διαθέτει πλέον διακριτική ευχέρεια ως προς την απόφαση περί χορηγήσεως ή μη της ζητηθείσας προστασίας υπό το πρίσμα των ίδιων λόγων με εκείνους που προβλήθηκαν ενώπιον του προμνησθέντος δικαστηρίου, διότι άλλως το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, καθώς και τα άρθρα 13 και 18 της οδηγίας 2011/95, θα καθίσταντο άνευ οιασδήποτε πρακτικής αποτελεσματικότητας.
- 67 Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται εάν, οσάκις ένα τέτοιο διοικητικό ή οιοное δικαστικό όργανο, στο οποίο αναπέμφθηκε ο φάκελος δεν έχει συμμορφωθεί με την ακυρωτική απόφαση του δικαστηρίου αυτού, ο δε αιτών διεθνή προστασία ασκεί ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου προσφυγή κατά της αποφάσεως του προμνησθέντος οργάνου με την οποία αυτό αρνήθηκε εκ νέου να χορηγήσει την προστασία αυτή, χωρίς να προβάλλει, προς στήριξη της εν λόγω αρνήσεως, κάποιο λόγο αποκλεισμού που ανέκυψε εν τω μεταξύ ή νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που χρήζουν νέας εκτιμήσεως, το αιτούν δικαστήριο έχει, δυνάμει του δικαίου της Ένωσης, την εξουσία να υποκαταστήσει με τη δική του απόφαση εκείνη της υπηρεσίας μεταναστεύσεως, μεταρρυθμίζοντας την τελευταία ώστε να είναι σύμφωνη με την προγενέστερη απόφαση του εν λόγω δικαστηρίου, τούτο δε παρά την εθνική ρύθμιση που του απαγορεύει να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο.

- 68 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι η εθνική νομοθεσία δεν προβλέπει μέσα τα οποία να του παρέχουν τη δυνατότητα να επιβάλει τη συμμόρφωση προς την απόφασή του, δεδομένου ότι η μόνη κύρωση που προβλέπεται από τη νομοθεσία αυτή είναι η ακυρότητα της αποφάσεως της υπηρεσίας μεταναστεύσεως, πράγμα που μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα διαδοχικές ακυρώσεις διοικητικών αποφάσεων και ασκήσεις ενδίκων προσφυγών, παρατείνοντας ενδεχομένως την ανασφάλεια δικαίου του αιτούντος, όπως καταδεικνύει εν προκειμένω η περίπτωση του A. Torubarov.
- 69 Συναφώς, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 54 και 59 της παρούσας αποφάσεως, καίτοι το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να απονέμουν την προαναφερθείσα στη σκέψη 67 της παρούσας αποφάσεως εξουσία στα δικαστήρια που είναι αρμόδια να εκδικάζουν προσφυγές βάσει της διατάξεως αυτής, εντούτοις, τα κράτη μέλη οφείλουν να διασφαλίζουν, σε κάθε περίπτωση, τον σεβασμό του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη (πρβλ. απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2016, *Lesoochranaárske zoskupenie VLK*, C-243/15, EU:C:2016:838, σκέψη 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 70 Η ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει η εν λόγω διάταξη πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως (πρβλ. αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 102, και της 26ης Ιουλίου 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, σκέψη 41).
- 71 Εν προκειμένω, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η Ουγγρική Κυβέρνηση αναφέρθηκε σε έναν νέο νόμο για τις διοικητικές διαδικασίες, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2018, ήτοι μετά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως. Κατά την Ουγγρική Κυβέρνηση, ο νόμος αυτός καθιερώνει ορισμένες διαδικασίες και ορισμένα μέσα με τα οποία επιδιώκεται να δοθεί στα διοικητικά δικαστήρια η δυνατότητα να υποχρεώνουν τα διοικητικά όργανα να συμμορφώνονται προς τις αποφάσεις τους. Πάντως, η ανωτέρω κυβέρνηση υπογράμμισε επίσης ότι η εν λόγω νομοθετική τροποποίηση δεν έχει εφαρμογή *ratione temporis* στη διαφορά της κύριας δίκης και ότι, εν πάση περιπτώσει, τα εν λόγω μέσα δεν μπορούν να εφαρμοσθούν στον τομέα της διεθνούς προστασίας, με αποτέλεσμα να παραμένει αμετάβλητη η κατάσταση την οποία αντιμετωπίζει το αιτούν δικαστήριο, δηλαδή η έλλειψη οιοδήποτε μέσου που να του παρέχει τη δυνατότητα να επιβάλει τη συμμόρφωση προς την απόφασή του στον τομέα αυτό.
- 72 Εθνική όμως νομοθεσία που καταλήγει σε τέτοια κατάσταση στερεί, στην πράξη, από τον αιτούντα διεθνή προστασία τη δυνατότητα αποτελεσματικής προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, και δεν λαμβάνει υπόψη το ουσιαστικό περιεχόμενο του δικαιώματος αποτελεσματικής προσφυγής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, δεδομένου ότι η απόφαση που εκδίδει ένα δικαστήριο κατόπιν εξετάσεως σύμφωνης προς τις απαιτήσεις του προμνησθέντος άρθρου 46, παράγραφος 3, και κατά το πέρας της οποίας το δικαστήριο αυτό αποφαινεται ότι ο εν λόγω αιτών πληροί τις προϋποθέσεις της οδηγίας 2011/95 ώστε να του χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα ή του δικαιούχου επικουρικής προστασίας παραμένει ατελέσφορη, καθότι το προμνησθέν δικαστήριο δεν διαθέτει κανένα μέσο ώστε να επιβάλει τη συμμόρφωση προς την απόφασή του.
- 73 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν είναι συμβατή προς τις επιταγές που είναι συμφυείς με την ίδια τη φύση του δικαίου της Ένωσης οποιαδήποτε διάταξη εθνικής έννομης τάξεως ή οποιαδήποτε νομοθετική, διοικητική ή δικαστική πρακτική που θα είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση της αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης, αφαιρώντας από τον αρμόδιο για την εφαρμογή του δικαίου αυτού δικαστή την εξουσία να πράξει, και μάλιστα κατά τη στιγμή της εφαρμογής του, οτιδήποτε είναι αναγκαίο ώστε να μην εφαρμοστούν οι εθνικές νομοθετικές διατάξεις που εμποδίζουν ενδεχομένως την πλήρη αποτελεσματικότητα των κανόνων δικαίου της Ένωσης που έχουν άμεσο αποτέλεσμα, όπως το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα

του άρθρου 47 του Χάρτη (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 1978, *Simmenthal*, 106/77, EU:C:1978:49, σκέψη 22, και της 24ης Ιουνίου 2019, *Popławski*, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψεις 52 έως 62).

- 74 Ως εκ τούτου, προκειμένου να διασφαλισθεί στον αιτούντα διεθνή προστασία αποτελεσματική δικαστική προστασία, κατά την έννοια του άρθρου 47 του Χάρτη, και σύμφωνα με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας που καθιερώνεται στο άρθρο 4 παράγραφος 3, ΣΕΕ, το επιληφθέν της προσφυγής εθνικό δικαστήριο οφείλει να μεταρρυθμίσει την απόφαση του διοικητικού ή οιοσδήποτε δικαστικού οργάνου, εν προκειμένω της υπηρεσίας μεταναστεύσεως, η οποία δεν συνάδει προς την προηγούμενη απόφασή του, και να την υποκαταστήσει με τη δική του απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας του ενδιαφερομένου, αφήνοντας εν ανάγκη ανεφάρμοστη την εθνική νομοθεσία που του απαγορεύει να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 5ης Ιουνίου 2014, *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, σκέψη 62).
- 75 Η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, επιβάλλεται, πρώτον, επειδή, όπως προκύπτει από τη σκέψη 50 της παρούσας αποφάσεως, όταν ο αιτών διεθνή προστασία πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει η οδηγία 2011/95 για την χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα ή του δικαιούχου επικουρικής προστασίας, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να του χορηγήσουν το εν λόγω καθεστώς χωρίς να διαθέτουν διακριτική ευχέρεια συναφώς, της χορηγήσεως αυτής δυναμένης, κατά το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 4, καθώς και κατά το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, της τελευταίας αυτής οδηγίας, να γίνει, μεταξύ άλλων, από δικαστικό όργανο.
- 76 Δεύτερον, καίτοι το Δικαστήριο έχει, βεβαίως, κρίνει ότι, εκδίδοντας την οδηγία 2013/32 ο νομοθέτης της Ένωσης δεν σκόπευε να θεσπίσει έναν οιονδήποτε κοινό κανόνα βάσει του οποίου το οιοσδήποτε δικαστικό ή διοικητικό όργανο του άρθρου 2, στοιχείο στ', της οδηγίας να παύει να είναι αρμόδιο μετά την ακύρωση της αρχικής του αποφάσεως επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας (απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 146), εντούτοις, εάν το εν λόγω όργανο, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, δεν έχει συμμορφωθεί προς την απόφαση του επιληφθέντος της προσφυγής εθνικού δικαστηρίου, το τελευταίο οφείλει να μεταρρυθμίσει την απόφαση του εν λόγω οργάνου και να την υποκαταστήσει με τη δική του απόφαση.
- 77 Κατά συνέπεια, πρέπει εν προκειμένω να γίνει δεκτό ότι, αν, όπως φαίνεται να προκύπτει από τα στοιχεία που παρατίθενται στην απόφαση περί παραπομπής, το αιτούν δικαστήριο προέβη πράγματι, με την από 25 Φεβρουαρίου 2017 απόφασή του, σε πλήρη και *ex nunc* εξέταση των «αναγκών διεθνούς προστασίας» του Α. Torubarov βάσει της οδηγίας 2011/95 λαμβάνοντας υπόψη όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, κατόπιν της οποίας έκρινε ότι έπρεπε να του χορηγηθεί η προστασία αυτή, αλλά η υπηρεσία μεταναστεύσεως δεν συμμορφώθηκε προς την ως άνω δικαστική απόφαση χωρίς να διαπιστώσει συναφώς, με την επίμαχη απόφαση, ότι ανέκυψαν νέα στοιχεία που έχρηζαν νέας εκτιμήσεως, πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να επιβεβαιώσει, το τελευταίο οφείλει, βάσει του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, να μεταρρυθμίσει τη μη σύμφωνη προς τη δική του προηγούμενη απόφαση επίμαχη διοικητική απόφαση και να την υποκαταστήσει με τη δική του απόφαση επί της διεθνούς προστασίας που πρέπει να χορηγηθεί στον Α. Torubarov δυνάμει της οδηγίας 2011/95, αφήνοντας παράλληλα ανεφάρμοστη την εθνική νομοθεσία που του απαγορεύει κατ' αρχήν να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 17ης Απριλίου 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, σκέψη 79, και της 5ης Ιουνίου 2018, *Kolev κ.λπ.*, C-612/15, EU:C:2018:392, σκέψη 66).
- 78 Εκ του συνόλου των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, όπου το μεν πρωτοβάθμιο δικαστήριο, μετά από πλήρη και *ex nunc* εξέταση του συνόλου των κρίσιμων πραγματικών και νομικών στοιχείων που υπέβαλε ο αιτών διεθνή προστασία, διαπίστωσε ότι, κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων που προβλέπει η οδηγία 2011/95,

πρέπει να χορηγηθεί στον ανωτέρω αιτούντα η εν λόγω προστασία για τον λόγο που αυτός επικαλείται προς στήριξη της αιτήσεώς του, αλλά ένα διοικητικό ή οιοное δικαστικό όργανο εκδίδει εν συνεχεία αντίθετη απόφαση, χωρίς να διαπιστώσει προς τούτο ότι ανέκυψαν νέα στοιχεία που δικαιολογούν εκ νέου εκτίμηση των αναγκών διεθνούς προστασίας του προμνησθέντος αιτούντος, το εν λόγω δικαστήριο οφείλει να μεταρρυθμίσει την ως άνω μη σύμφωνη προς την προηγούμενη απόφασή του διοικητική απόφαση και να την υποκαταστήσει με τη δική του απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, αφήνοντας εν ανάγκη ανεφάρμοστη την εθνική νομοθεσία που του απαγορεύει να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 79 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

Το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, όπου το μεν πρωτοβάθμιο δικαστήριο, μετά από πλήρη και ex nunc εξέταση του συνόλου των κρίσιμων πραγματικών και νομικών στοιχείων που υπέβαλε ο αιτών διεθνή προστασία, διαπίστωσε ότι, κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων που προβλέπει η οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, πρέπει να χορηγηθεί στον ανωτέρω αιτούντα η εν λόγω προστασία για τον λόγο που αυτός επικαλείται προς στήριξη της αιτήσεώς του, αλλά ένα διοικητικό ή οιοное δικαστικό όργανο εκδίδει εν συνεχεία αντίθετη απόφαση, χωρίς να διαπιστώσει προς τούτο ότι ανέκυψαν νέα στοιχεία που δικαιολογούν εκ νέου εκτίμηση των αναγκών διεθνούς προστασίας του προμνησθέντος αιτούντος, το εν λόγω δικαστήριο οφείλει να μεταρρυθμίσει την ως άνω μη σύμφωνη προς την προηγούμενη απόφασή του διοικητική απόφαση και να την υποκαταστήσει με τη δική του απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, αφήνοντας εν ανάγκη ανεφάρμοστη την εθνική νομοθεσία που του απαγορεύει να ενεργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο.

(υπογραφές)

i — Στις λέξεις κλειδιά της παρούσας αποφάσεως επήλθε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την ανάρτηση του παρόντος κειμένου στην ψηφιακή Συλλογή Νομολογίας.